

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 3

MARTS 1951

100. Årg.

„Han er ikke her; Han er opstanden!“

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 3

MARTS 1951

100. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. hver måned, og abonnementsprisen (incl. porto) er 7 kr. i Danmark og 1½ dollar i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 33338 til

Den danske missions hovedkontor, Priorvej 12, København F.

Ida P. Lübbers,
forretningsbest.

Edward H. Sørensen,
missionspræsident,
ansvarshavende red.

Inger Pedersen,
assist. redaktør.

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Fra missionens præsidentskab	59
Hvem er mormonerne?	60
Kredslærernes budskab	72
»Han er opstanden!«	73
Meddelelse fra missionens præsidentskab	78
Kirken ude omkring	79
Forårskonferencerne 1951	79
Hvad er guddommelig åbenbaring?	80
Nyt fra hjælpeorganisationerne	81
Kvindelig hjælpeforening	81
Søndagsskolen	82
Ungdomsforeningen	83
Primary	84
Genealogisk forening	85
Referater fra grenskonferencerne	85
Fra missionsmarken	89

Til vintergækken.

*Lille, hvide vinterblomst! ser du ej, det sneer?
ser du ej den sorte sky, som truer mer og mer?
tæt sit tæppe slynger den om markens busk og tjørn,
spærrer hver en vej og sti for alle vårens børn.*

(J. L. Emborg).

FRA MISSIONENS PRÆSIDENTSKAB

Religionen indbefatter alt, hvad den hævder at være. Den er ikke en følelse til at nære menneskets følelsesliv, men den er en indre og åndelig kraft, som giver mennesket det, det trænger allermost til. Gennem religionen lærer man om måden at opnå evigt liv, lærer om retskaffenhed og tro, håb og kærlighed. Den danner karakteren og forsøder livet, den ophøjer alt, hvad der er ædelt og godt og stadfæster menneskets broderskab.

Kirken er af vigtighed for ethvert menneske. Den, som trofast overværer Kirken's møder, modtager store fordele. Kirken sørger for omfattende anledning og hjælpemidler til personens udvikling og uddannelse.

Kirken lærer ikke alene dens medlemmer om de åndelige sandheder, men også om patriotisme, moralitet, etik, dannelse og opdragelse. Den giver det eneste ønskværdige leveniveau, hvor alle klasser i samfundet mødes som ligemænd. Den bringer både de ældre og de unge sammen, de lærde og de uvidende, de rige og de fattige, og den er den største og mest ophøjende sociale faktor i verden. Den skaber de mest opløftende motiver, den frembringer de bedste venskaber og tilbyder ungdommen de sikreste og ønskeligste forhold at mødes under og glæde sig over hinandens selskab. Ja, Kirken er beskytteren af alt, hvad der er godt og ædelt og ønskværdigt i dette liv.

Sabbatdagen er en af hjørnestenene i vor Kirke, og vi skulle gøre alt for at kunne overvære møderne og modtage de lærdomme og instruktioner, som gives her. Ja, tiden er nu inde, hvor alle mænd, kvinder og børn skulle efterleve denne befaling og have bibelen og andre hellige skrifter i deres hjem og i deres hjerter og anerkende og efterleve disse bogers sande lærdomme.

Det er vort ønske, at den åndelige, moralske og intellektuelle udvikling, som Kirken tilbyder os, må blive en del af os alle.

Edward H. Sørensen.

Henry J. Løjborg. Richard C. Jensen.

„Hvem er mormonerne?“

Mandag aften bliver familien Jones hjemme. I virkeligheden kaldes mandag for hjemmeaften i wardet. Kirkens autoriteter har anbefalet, at alle familier tilbringer i det mindste én aften om ugen sammen for at opmuntre og bevare familieenheden og fællesskabsfølelsen. Den aften er der ikke fastsat noget møde i wardet, som kommer i konflikt med dette arrangement.

Betty spiller på klaveret, og familien synger sammen. Hvert familiemedlem bidrager med noget på programmet. Efter dette lægger de planer for en tur til sommer. Moderen har lavet særlige forfriskninger til denne aften, hvorefter de sammen læser et kapitel i skriften, synger en sang, og sammen knæler de ned for at bede, før de går i seng.

Tirsdag eftermiddag går fru Jones til møde i Kvindelig hjælpeforening. Denne forening er Kirkens kvinders hjælpeorganisation. Den er i virkeligheden Amerika's ældste kvinde-organisation af national udstrækning, idet den blev oprettet så tidligt som i 1842.

Mødeprogrammerne er forskellige. Månedens første møde benyttes til studium af teologiske lektier. I næste møde undervises der i syning og hjemmets forhold. Den tredje tirsdag benyttes til litteratur-lektier, og ved det fjerde møde omhandler lektien sociale spørgsmål.

Når Susan, den otteårige datter, kommer hjem fra skole tirsdag eftermiddag, går hun til Primary-foreningens møde; Primary er en børneorganisation. Her får de yngre medlemmer i wardet undervisning i religion, og de leger og gør mange andre ting.

Tirsdag aften går Betty og Bob til »G.U.F.« (Gensidig Uddannelsesforening). Bob er spejder, og han er stolt af, hvad hans Kirke har nået på dette område. Mormonkirken har en større procentdel af dens drenge indrullet i spejderbevægelsen end nogen anden religiøs bevægelse i De forenede Stater.*) Spejderne har deres eget værelse i mødehuset, og hver eneste dreng opmuntres til at blive spejder, når han bliver tolv år gammel.

Betty samles med piger på sin egen alder. De har forskellige studiekursus, der bl. a. omfatter drama, offentlig talevirksomhed, dans og musik.

Onsdag aften går Betty og hendes mór til mødehuset for at deltage i halvanden times korøvelse, medens hr. Jones er til møde i biskoprådet for at diskutere de mange problemer, der har forbindelse med ledelsen af wardet.

Torsdag aften går hr. Jones og Bob ud for at arbejde på war-

*) 34. årsrapport, „Boy Scouts of America“, side 47.

dets grund. Fru Jones kommer senere og serverer forfriskninger. Disse mænd og drenge udgør en interessant gruppe, alle er de klædt i gammelt tøj, medens de tilbringer en fornøjelig tid sammen. Der er Nelson, bankmanden, Thomas, tandlægen, Petersen, arbejdsformanden, Barkley, bilmekanikeren, Taylor, entreprenøren, Myers, som er lærer i filosofi, og mange andre fra forskellige erhverv. Den, der overvåger det hele, er broder Barnum, en lille mand med et stort smil, som er cementpudser af profession. Kl. halvti er cementen hældt i, grunden rensat, forfriskningerne forsvundet, og alle har haft en fornøjelig tid.

Fredag er en stor dag for Betty. Blue Ridge staven afholder sin forårsfest. Alle wards i staven slår sig seks gange om året sammen til sådanne baller i en smuk sal med et udmærket orkester. Når man ser på fem hundrede par, hvoraf pigerne er i selskabstøj, ville man aldrig tro, at det var en kirkelig sammenkomst. Det eneste, der kunne tyde derpå, er, at der åbnes med bøn, og at der hverken ryges eller drikkes. Der er ligesom noget forfintet og værdigt over det hele. Men der er ikke noget trægt, intet front ved disse dansere. De tilbringer blot en fornøjelig aften sammen.

Lørdag eftermiddag går Bob og hans far ud for at dyrke ærter på wardets velfærdsprojekt. Sammen med halvtreds andre får de hurtigt arbejdet gjort. Men der vil blive meget arbejde i de kommende uger, fordi dette ward bl. a. har fået overdraget at give otte tons pillede ærter til Kirkens velfærdsprogram.

Andre wards har andre opgaver, alt sammen i den hensigt at hjælpe med til at producere store mængder af mad, klæder, brændsel og andre varer for at hjælpe de af Kirkens medlemmer, som har hjælp behov. Der er udarbejdet kvota for produktionen af de forskellige lokale komiteer og hovedkomiteer. Alt arbejde er frivilligt, og resultaterne er overraskende og forbløffende for den fremmede.

85 pct. af de trængendes behov fremstilles under dette program. De forenede anstrengelser af Jones-familien og deres tusinder af medarbejdere i mange egne gør dette muligt.

* * *

Sådan kan en uge i denne families liv forløbe fra søndag til lørdag. Men Kirken berører dem også på andre områder.

Betty studerer ved universitetet, og når dagens forelæsninger er til ende, eller når hun har en fritime, går hun over til »Institutet«. Det er et religiøst centrum, som drives af Kirken nær universitetet. Her tager hun undervisning i Det nye Testamente. Undervisningen ledes af en mand med fremragende evner.

Hun kunne have taget til Brigham Young Universitetet i Provo, Utah, en anerkendt institution, som drives af Kirken. Men hun foretrak statsuniversitetet, fordi hun kunne bo hjemme.

Hvad med hensyn til Ralph?

Alt, hvad vi hidtil har talt om, har udeladt Ralph, familiens 22-årige søn. Han er i England som missionær for Kirken. Under den sidste krig var han soldat i Frankrig og Tyskland. Efter hjemsendelsen fra hæren talte biskoppen med ham om en mission. Han havde sparet nogle penge sammen, mens han var i hæren, og han var glad for at tage af sted. Når hans sammensparede penge slipper op, vil hans far sende ham det, han behøver. Hvis det skulle blive nødvendigt, vil hans præstedømskvorum også hjælpe til.

Uden at få nogen som helst betaling af Kirken er han taget af sted for at prædike evangeliet i to år. Fire tusinde andre unge mænd og kvinder gør det samme. Når Ralph's mission er forbi, vil han vende hjem. Og så er det hans agt at studere jura.

Sådan er i korte træk forholdet mellem Jesu Kristi kirke af sidste-dages-hellige og familien Jones, — og mellem de tusinder af andre familier i mange dele af verden, som omfatter dens medlemmer. Kirkens program er udarbejdet for at tilfredsstille medlemmernes åndelige fornødenheder, for at give dem mulighed for at vokse åndeligt og socialt og for at hjælpe dem økonomisk, dersom det skulle blive nødvendigt. Det har til hensigt at gøre dem til bedre borgere, bedre naboer, bedre venner.

4. kap.

Hvordan er deres organisation?

I sin organisation går Kirken tilbage til tiden i Det nye Testamente. I effektivitet og tempo er den ofte blevet beskrevet som strengt moderne. Det er ikke en modsigelse.

Mormonerne hævder, at den fundamentale organisation af Jesu Kristi kirke af sidste-dages-hellige er den samme, som den, der eksisterede i den kirke, Frelseren oprettede.

I begyndelsen af sin gerning kaldte Jesus tolv mænd, som Han ordinerede til apostle. Dem gav Han magt til at helbrede de syge, oprejse de døde og udføre evangeliets forordninger. »I har modtaget det for intet, giv det for intet«, pålagde Han dem. Så blev de sendt ud til de israelitiske byer for at bære vidnesbyrd om Ham og Hans rige. Tre af dem — Peter, Jakob og Johannes — indtager en fremragende plads i skriften som lederne, især efter Frelserens død og opstandelse.

Herren udnævnte også halvfjerds til at hjælpe med i arbejdet. Disse sendte Han ud parvis med myndighed til at tale for sig. De havde heldet med sig i deres forkyndelse, hvad der tydeligt fremgår af udtalelsen, at »de vendte tilbage med glæde«.

Efter Jesu død blev arbejdet ført ud over Israels grænser til Syriens byer, derefter til Lilleasien og siden til Grækenland og

Rom. Budskabet spredtes i en sådan grad, at Paulus nogle og tredive år senere erklærede, at evangeliet var blevet prædikeret til hver eneste skabning under himlen.

Efterhånden som de forskellige grene af Kirken blev organiseret, blev der ordineret biskopper og ældster til at præsidere over dem, og andre embeder i præstedømmet blev udfyldt. Paulus taler specielt om apostle og profeter, biskopper og ældster, højpræster, evangelister, præster, lærere, diakoner og hyrder. Han forklarer også tydeligt nødvendigheden af disse forskellige embeder i forhold til hinanden i fremmelsen af deres fælles mål. — »Til de helliges fuldkomne beredelse, til en tjenestegerning, til Kristi legemes opbyggelse, indtil vi alle når til enheden i troen på og erkendelsen af Gud's Søn, til mands modenhed, til Kristi fyldest mål af vækst.«

Skriften tydeliggør et andet vigtigt punkt med hensyn til disse kirkelige embedsmænd. Jesus sagde til sine apostle: »I har ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer og sat jer til.« Paulus går videre med denne tanke og erklærer, at »ingen tager sig selv den ære, men han kaldes af Gud, ligesom jo også Åron.« I disse Kirkens første år blev der tildelt mænd embeder, som de ikke selv valgte, men de blev valgt og ordineret af dem, som havde fået magt og myndighed af Herren.

Sidste-dages hellige tror, at denne samme organisation med dens embeder er blevet gengivet til jorden, og at de, der indtager disse embeder, skulle udfylde dem i den samme ånd, med hvilken de blev udfyldt i fordums tid. De tror, at i denne organisation ligger nøglerne og midlerne til en effektiv ledelse af Kirken.

Hoved-embedsmænd.

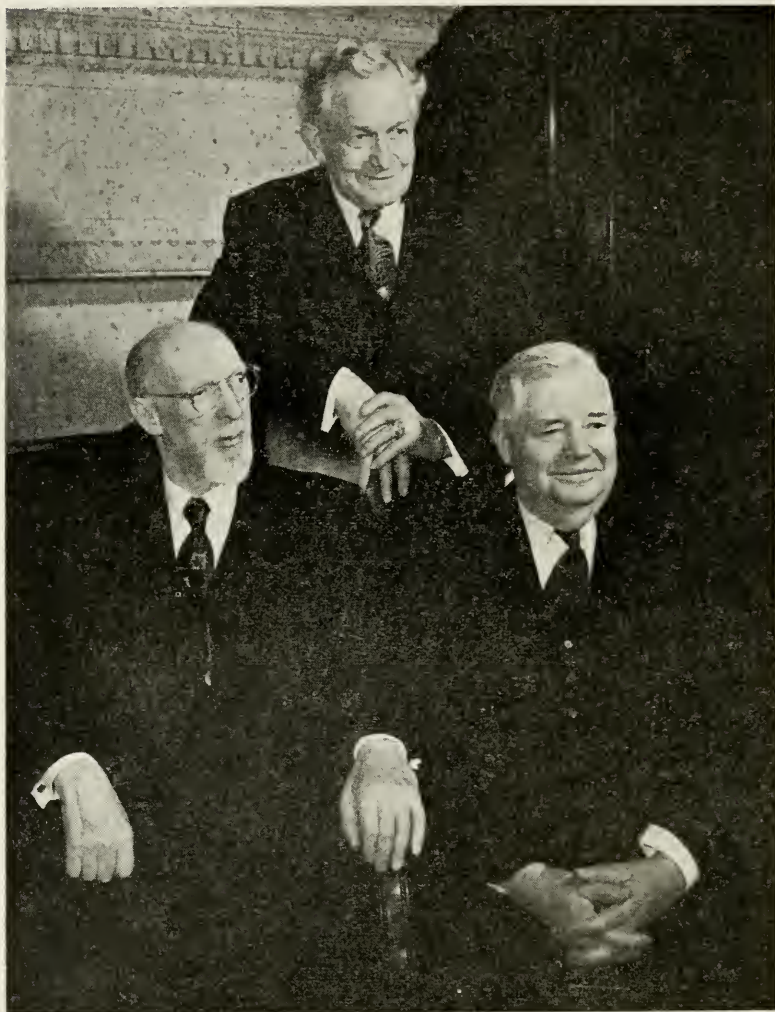
I Jesu Kristi kirke af sidste-dages hellige er der tre organisations-afdelinger — Hoved, regional og lokal. Et råd på tre mænd, der kaldes Det første præsidentskab, og som består af en præsident og to rådgivere, leder Kirkens anliggender i hele verden. Sammen med disse ledere arbejder medlemmer af De tolv apostles råd, som specielt er kaldet til at være »særlige vidner for Kristi navn i hele verden.« De udgør et omrejsende kворum, som regulerer organisationens verdensomfattende virksomhed. Kirkens præsident vælges fra de tolv apostles rækker.

To andre kворums og en patriark eller evangelist udgør organisationens hoved-autoriteter. Et af disse kворums er De halvfjerds første råd, som består af syv mænd, der præsidere over de forskellige lokale kворums af de halvfjerds. Disse mænd har fået pålagt samme ansvar, som Jesus pålagde de halvfjerds, han kaldte — at prædike evangeliet ved missionærarbejde.

Et præsiderende biskopråd af tre mænd tager sig af Kirkens

faste ejendomme. Assisteret af arkitekter, havearkitekter, ingeniører og andre tager de sig af de vidt spredte bygninger og andre ting, som repræsenterer millioner af kroner.

Men det præsiderende biskopråd tager sig ikke alene af forhold af timelig art. De står i spidsen for det åronske præstedømme. Som sådan overvåger de virksomheden af de hundreder

Det første præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af sidste-dages-hellige. Fra højre: Præsident George Albert Smith og J. Reuben Clark, I. rådgiver, David O. McKay, II. rådgiver (stående).

af kvorums af drenge og unge mænd, der er ordineret til dette præstedømme.

Foruden disse hoved-autoriteter er der hovedbestyrelsen, der står i spidsen for velfærdsprogrammet og de forskellige hjælpeorganisationer. Disse bestyrelser fører tilsyn med organisationernes arbejde i hele Kirken, fastsætter den kurs, der skal følges, udarbejder lektiekursus og leder arbejdet ved personlige besøg i de lokale grupper. De, der er medlemmer af disse bestyrelser, er velkvalificerede og omhyggeligt udvalgt på grund af evner og talenter.

Kirkens præsident vælges af og ved De tolv apostles råd, men der bliver stemt på ham af Kirkens medlemmer. Det samme princip om afstemning benyttes ved alle embeder. Ingen embedsmand har ret til at fungere i sit embede uden deres samtykke, som han præsiderer over. En af de faste regler i alle konferencer er »opretholdelsen« af Kirkens embedsmænd.

Stavsembedsmænd.

Den regionale organisation eller kredsorganisationen svarer nogenlunde til hovedorganisationen. En stav præsideres over af et præsidentskab på tre mænd — en præsident og to rådgivere. Disse hjælpes atter af et råd på tolv mænd. En af dette råds funktioner er at dømme i sager, hvor der er tale om udelukkelse af medlemmer. Når en sådan kirkelig domstol træder sammen, fungerer seks af mændene som anklagere, og seks forsvarer den anklagede. Selv i tilfælde af apostasi bliver apostatens sag forsvaret.

Bestyrelser indenfor staven overvåger de forskellige hjælpeorganisationers arbejde på kreds-basis. Disse bestyrelser er sammensat af fremragende lærere og administratorer i de forskellige wards. Ved hjælp af besøg i wardene og fællesmøder for funktionærerne i wardet forsøger de at skabe dygtige lærere. På denne måde bliver funktionærerne i wardet stadig hjulpet med at løse deres problemer, og deres kapacitet som lærere bliver større.

Den lokale organisation.

Som antydnet i et tidligere kapitel er wardet den lokale kirkelige enhed. Til at hjælpe biskoprådet på tre mænd er der en mængde embedsmænd og lærere. I et almindeligt ward består denne gruppe af ca. to hundrede personer. Hver person har et bestemt ansvar. Det ville være umuligt for biskoppen og hans rådgivere at besøge alle medlemmernes hjem mere end en gang om året. Biskoprådet har derfor direkte under sig personer, der er kaldet til at arbejde som kredslærere. Det er folk, som besøger hvert hjem mindst en gang om måneden. De arbejder par-

Oaho-stavens tabernakel, Honolulu, Hawaii.

vis, og hvert par har kun nogle få familier at tage sig af. De overbringer de instruktioner, som biskoprådet ønsker meddelt, og de ser efter, om nogen familie trænger til hjælp. Hvis der er økonomiske vanskeligheder eller sygdom, afgiver kredslærerne øjeblikkelig rapport derom, så at der kan tages skridt til afljælpning af denne nød.

Hvert præstedømskvorum har også et præsidentskab, sekretær og forskellige komitéer til at tage sig af arbejdet, så det går fremad, og de ser efter, at medlemmernes behov tilfredsstilles.

I hver af hjælpeorganisationerne er der ligeledes et præsident-

skab på tre foruden sekretær, sangleder, organist og en stab af lærere.

I disse organiserede grupper hele demokratiske forløb og fremgangsmåde ligger mormonismens atmosfære og ånd. Hvert medlem af Kirken, som er villig og i stand til at gøre noget, har rig lejlighed til at bruge sine evner og tjene sagen. Hver har et ansvar, og under udførelsen af dette ansvar bruger vedkommende sine øjne og arbejder. Og når han gør det, bliver hans interesse for sagen større.

Resultatet er en organisation med højt kvalificerede ledere. Der er ikke nogen økonomisk fordel forbundet med arbejdet. Tværtimod er det uundgåeligt, at der ofres megen tid og mange penge derpå. Som et resultat af alt dette opstår det sande kristne tjeneste-ideal.

De mænd og kvinder, som påtager sig de mange opgaver, der er forbundet med dette kirkelige ansvar, er almindelige mennesker. Deres usædvanlige evner kommer af deres tro på Jesu Kristi evangeliums virkekraft og deres beredvillighed til at arbejde for at gøre det til en succes.

De første mormoner

Deres historie.

Tilblivelseshistorien
En engel og en bog
Guds kraft blandt menneskene
Kirken organiseres
Mormonismen i Ohio
Kirken i Missouri
Det skønne Nauvoo
Martyrerne
Udvandringen
Til det forjættede land
Opdyrkningen af ødemarken
Brydningsår
År med lidelser og udholdenhed
Fremgang

Tilblivelseshistorien.

Den vestlige del af staten New York var i det store og hele nybyggerland, et mulighedernes sted for dem, hvem det uhyre arbejde med at bryde og opdyrke den nye jord ikke indeholdt nogen frygt. Blandt disse var familien Joseph og Lucy Mack Smith og deres otte børn, som i året 1816 kom til omegnen af Palmyra ikke langt fra Rochester.

Det var en typisk New England familie af engelsk og skotsk afstamning, som værdsatte den uafhængighed, deres fædre på begge sider havde kæmpet for i den amerikanske revolution i 1776. Det var religiøse mennesker, som læste bibelen og holdt familiebøn, selvom de lige som mange af deres slags ikke tilhørte nogen bestemt kirke.

Denne tilstand blandt menneskene i Amerika's grænseområder blev en alvorlig sag for de religiøse ledere. Der blev indledet et korstog »for at omvende de uomvendte«. Dette korstog strakte sig over et uhyre område fra New England staterne til Kentucky. I 1820 nåede det til det vestlige New York. Præsterne fra de forskellige samfund forenede sig i deres anstrengelser, og der blev mange omvendt blandt de spredte nybyggere. En avis i Rochester skrev en dag følgende: »Der næres oprigtigt håb om, at mere end to hundrede sjæle er blevet deltagere i den guddommelige nåde i Palmyra, Macedon, Manchester, Lyons og Ontario, siden de sidste vækkelsesmøder begyndte.« Den næste uge var den i stand til at skrive, »at i Palmyra og Macedon . . . har mere end fire hundrede mennesker allerede bekendt, at Herren er god.«

Joseph's historie.

Under denne vækkelsesperiodes fremstød sluttede fire af familien Smith sig til den presbyterianske kirke. Joseph jun., der da var fjorten år, nærrede også et stærkt ønske om at tage det samme skridt. Men han ønskede at være på den rigtige side i et så vigtigt spørgsmål, og han blev dybt skuffet over det forhold, at selv om de forskellige præster havde været forenet i deres anstrengelser, da vækkelsen begyndte, så var de dog indbyrdes stærkt uenige, da de nyomvendte begyndte at tilslutte sig de forskellige menigheder. Jo mere han lyttede til de modstridende argumenter, jo mere forvirret blev han. Han ræsonnerede, at de ikke allesammen kunne have ret, og spørgsmålet om, hvilken af de forskellige kirker var anerkendt af Gud som Hans kirke, gav ham mange bekymringer. I en enkel og ligefrem beretning, som her kun er blevet lidt forkortet, fortæller han om, hvad han gjorde og om de bemærkelsesværdige begivenheder, der fulgte:

»Medens jeg kæmpede med overordentlige vanskeligheder som følge af striden mellem de forskellige religionspartier, læste jeg en dag følgende i Jakobs brev, 1. kapitel, 5. vers: *»Men dersom nogen af jer fattes visdom, han bede derom til Gud, som giver alle gerne og uden bebrejdelse, så skal den gives ham.»*

Aldrig har et skriftsted gjort stærkere indtryk på et menneskes hjerte, end dette dengang gjorde på mig. Jeg overvejede det atter og atter, vidende for vist, at dersom noget menneske trængte til visdom fra Gud, så var det mig. For jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre, og medmindre jeg kunne få mere visdom, end jeg da havde, ville jeg aldrig få det at vide; thi de forskellige sekters religionslære udlagde det samme skriftsted på så forskellig måde, at alt håb om at afgøre spørgsmålet ved at henvise til bibelen tilintetgjordes. Omsider kom jeg til den slutning, at jeg enten måtte forblive i mørke og vildrede eller også følge Jacob's anvisning og bede til Gud, og da jeg troede, at dersom Han gav dem visdom, der fattedes den og gerne uden bebrejdelse, så kunne jeg driste mig til at gøre forsøget.

Derfor begav jeg mig, i overensstemmelse med denne beslutning, ud i skoven for at gøre forsøget. Det var en herlig, klar morgen, tidlig om foråret 1820. Det var første gang i mit liv, at jeg havde gjort et sådant forsøg, thi til trods for al min ængstelse og uro havde jeg endnu aldrig forsøgt at bede højt.

Efter jeg havde set mig om og konstateret, at jeg var helt alene, knælede jeg ned og begyndte at opsende mit hjertes ønsker til Gud. Næppe havde jeg gjort dette, førend jeg blev grebet af en

»Den hellige lund«, hvor Joseph Smith opsendte sin første bøn til Herren i 1820.

magt, der ganske overvældede mig og havde en så forbavsende indflydelse over mig, at den bandt min tunge, så jeg ikke kunne tale. Tæt mørke omgav mig, og det forekom mig en kort tid, som om jeg var prisgivet pludselig undergang.

Men jeg anvendte alle mine kræfter på at anråbe Gud om at udfri mig af denne fjendes magt, som havde overvældet mig, og i samme øjeblik, da jeg var lige ved at synke i fortvivlelse og hengive mig til tilintetgørelse — ikke til en indbildt tilintetgørelse, men til et virkeligt væsens magt fra den usynlige verden, der havde en så forfærdelig magt, som jeg aldrig før havde følt hos noget væsen — netop i dette forfærdelige øjeblik så jeg en lystøtte lige over mit hoved, klarere end solen, og den dalede gradvis ned, indtil den hvilede på mig.

Ikke så snart havde den vist sig, førend jeg følte mig befriet for den fjende, som holdt mig bunden. Da Lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trods enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: »Denne er min elskede Søn. Hør Ham!«

Min hensigt med at gå og rådspørge Herren var at få at vide, hvilken af alle sekterne var den rette — og hvilken jeg skulle slutte mig til.

Svaret blev, at jeg ikke skulle slutte mig til nogen af dem, thi de var alle forkerte. De troede på ukorrekte lærdomme, og at ingen af dem anerkendtes som Hans kirke og rige; og det blev utrykkelig befalet mig »ikke at slutte mig til nogen af dem.« Samtidig blev det lovet mig, at evangeliets fyldte engang i fremtiden skulle gøres kendt for mig.«

Som man kunne vente, vakte en så usædvanlig historie betydelig opsigt. Han fortalte det i god tro til en af præsterne, som havde taget del i vækkelsesmøderne. Drengen blev højlig overrasket, da denne mand behandlede hans beretning med foragt, idet han fortalte ham, at sådanne ting var af djævelen, og at alle syn og åbenbaringer var hørt op med apostlene, og at sådanne ting ikke ville ske mere. Det blev heller ikke enden på historien for ham. Han fandt sig hurtigt udsat for latterliggørelse, og menesker, som ellers ikke ville have skænket sådan en lille fyr nogen særlig opmærksomhed, begyndte at overfuse ham. Han fortsætter:

»Dog var det ikke desto mindre en kendsgerning, at jeg havde haft et syn. Jeg har siden tænkt, at jeg følte ligesom Paulus, da han holdt sin forsvarstale for kong Agrippa og fortalte om det syn, han havde haft, da han så et lys og hørte en røst; men der var dog kun få, der troede ham; nogle sagde, at han talte usandhed, andre, at han rasede, og han blev spottet og hånet. Men alt dette tilintetgjorde ikke synets virkelighed. Han havde set et syn, det vidste han, og al forfølgelse under himlen kunne ikke ændre den sag, og selvom de ville forfølge ham til døden, vidste han og ville vide det til sit sidste åndedrag, at han både havde set et lys og hørt en røst tale til sig, og hele verden kunne ikke få ham til at tænke eller tro anderledes.

Således var det også med mig. Jeg havde virkelig set et lys, og midt i det lys så jeg to personer, og de talte virkelig til mig. Og

selvom jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et syn, var det alligevel sandt; og medens de forfulgte og smædede mig og talte allehånde ondt om mig, uforskyldt, fordi jeg sagde det, følte jeg mig drevet til at sige i mit hjerte: Hvorfor forfølger man mig, fordi jeg siger sandheden? Jeg har virkelig set et syn, og hvem er jeg, at jeg kan modstå Gud? og hvorfor vil verden tvinge mig til at fornægte, hvad jeg virkelig har set? Thi jeg havde set et syn. Jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det. Jeg kunne ikke fornægte det, og jeg vovede heller ikke at gøre det. Thi jeg vidste i det mindste at ved at gøre så, ville jeg forsynde mig imod Gud og komme under fordømmelse.«

*Profeten
Joseph Smith.*

Joseph Smith havde nu taget sin beslutning angående det store problem, som havde forvirret ham. Han sluttede sig ikke til nogen af de kirker, som havde søgt at fange hans interesse. Og endnu vigtigere var det, at han havde lært, at Jakob's forjættelse var sand: Den, som manglede visdom, kunne bede til Gud og modtage og ikke blive bebrejdet.

(fortsættes)

Alt stof, som ønskes optaget i „Skandinaviens Stjerne“, bedes indsendt til „Skandinaviens Stjerne“s kontor, Priorvej 12, København F., inden den 10. i måneden forud for den måned, hvor det ønskes udgivet.

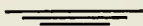
Kredslærernes budskab

Den anden trosartikel.

»Vi tror, at menneskene vil blive straffede for deres egne synder, og ikke for Adam's overtrædelse.«

Gennem Adam's overtrædelse overførte Adam og Eva dødeligheden til deres efterkommere, derfor er alle, der er født af jordiske forældre, døden underkastede, og straffen, forvisning fra Gud's nærhed, medførte en åndelig død, og denne straf har hele menneskeslægten også fået i arv. Det ville dog være en åbenlys uretfærdighed at lade alle mennesker lide evigt som følge af Adam's overtrædelse uden noget middel til befrielse fra denne faldne tilstand. Kristus var den, der bragte denne befrielse, idet Han tilvejebragte opstandelse for alle. Med andre ord, Kristus knyttede de bånd, der var blevet brudt af Adam, og på grund af Hans sonoffer vil menneskene ikke blive holdt ansvarlige for andre synder end dem, de selv begår. Kristus siger: »Thi se, jeg, Gud, har lidt disse ting for alle, på det de ikke skulle lide, dersom de ville omvende sig, men dersom de ikke ville omvende sig, må de lide ligesom jeg, hvilken lidelse bragte mig, Gud selv, den største af alle, til at skælve af smerte og bløde fra hver pore og at lide på legeme og sjæl.« For os mennesker vil det sikkert være noget så nært umuligt at forstå Kristi forsoning, men vi veed, at dersom vi vil efterleve Hans bud og love, vil vi, som der står skrevet, blive frelst formedelst Kristi nåde. Kristus siger ligeledes: »Lyset skinner i mørket, men mørket begriber det ikke.« Vi lever i en tid, hvor lyset igen er bragt til jorden, og vi vil ære vor Frelser og Forløser ved at holde Hans bud, thi lykkeligt er det folk og de hjem, der har åbenbaringens lys over deres liv og gerninger, thi de skal se Gud.

Henry Løjborg.

— Pral ikke i dag med, hvad du vil gøre i morgen. Udfør handlingen, og lad andre rose dig!

— Den fattige mangler meget; den gerrige mangler *alt*!

„Han er opstanden!“

Af præsident *J. Reuben Clark, jr.*,
1. rådgiver i Det første præsidentskab.

Om Morgenen to dage efter korsfæstelsen kom Maria Magdalene, Jakob's mor Maria, Salome og Johanna tilligemed andre kvinder tidligt ud til graven, hvor Jesus var blevet lagt om aftenen efter korsfæstelsen, »og da de kom ind i graven, så de en yngling sidde ved den højre side, iført et hvidt klædebon, og de forfærdedes. Men han siger til dem: »Forfærdes ikke! I lede efter Jesus af Nazareth, den korstfæstede; Han er ikke her, se, der er stedet, hvor de lagde Ham, men *Han er opstanden*; kommer i hu, hvorledes Han talte til eder, medens Han endnu var i Galilæa.« (Markus 16; Lukas 24.)

De frygtssomme højpræsters og farisæernes listige plan med at sætte vagt ved graven for at ikke Hans disciple skulle komme og bortstjæle Ham, det romerske riges magt, som den romerske vagt bar vidne om, der var sat til at holde vagt for at undgå, at Hans legeme blev stjålet, seglet, som blev sat for graven for, at man kunne være sikre på, at ingen skulle komme ind i graven — alt dette nyttede intet! Den Kristus, som døde for at sone Adam's overtrædelse, var oprejst fra de døde for at sikre hele menneskeheden en opstandelse fra graven. Thi havde Han ikke nogle måneder i forvejen, da Han talte til jøderne i Jerusalem, sagt: »Jeg er den gode hyrde, jeg sætter mit liv til for fårene. Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til for at tage det igen. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at tage det igen. Dette bud modtog jeg af min Fader.« (Johannes, 10: 14—18.)

Da Han kom ud fra graven den morgen, svandt det mørke, som havde dækket jorden siden Adam's fald, tilbage for det guddommelige lys, som opstod omkring den opstandne Herre, og fra det øjeblik var den guddommelige plan om, at såsom alle mennesker var døde i Adam, således skulle alle levendegøres i Kristus, blevet en realitet.

Den morgen, Han opstod, opstod Han som et væsen af kød og ben, således som Han selv havde sat livet til. Endskønt Han forbød Maria Magdalene at røre ved sig, så gik de andre kvinder, som kom ud til graven, hen til Ham og »omfavnede Hans fødder og tilbad Ham.« (Matthæus, 28: 9.) I løbet af denne første dag viste Han sig for Peter, og sent om eftermiddagen også for de to vandringsmænd, der var på vej til Emmaus. »Og Han begyndte fra Moses og fra alle profeterne og udlagde dem i alle skrifterne

det, som handlede om Ham. Og det skete, da Han havde sat sig med dem til bords, tog Han brødet, velsignede og brød det og gav dem det.« (Lukas 24: 27, 30.) Deres øjne blev åbnede, de kendte Ham, og Han blev usynlig for dem. De vendte tilbage til Jerusalem, hvor de mødte de tolv apostle med undtagelse af Thomas. Dørene blev lukkede, og de fortalte om deres besøg sammen med den opstandne Herre. Men i samme øjeblik de talte, stod Jesus blandt dem. Han irettesatte dem for deres frygt og beroligede dem. »Ser mine hænder og mine fødder, at det er mig selv; føler på mig og ser; thi en ånd har ikke kød og ben, som I ser, at jeg har.« Han bad derefter om at måtte få noget at spise. De gav Ham noget, og Han spiste et stykke stegt fisk og et stykke honningkage. (Lukas 24: 39—42.)

Da de tolv apostle otte dage senere igen var samlede og havde dørene lukkede og denne gang havde Thomas blandt sig, stod Jesus atter pludselig blandt dem. Han bad Thomas om at se og føle på sine hænder og stikke fingeren i sin side, og derpå sagde Han: »vær ikke vantro, men troende!« (Johannes 20: 27.)

Ved bredden af Tiberias-søen viste Han sig for Peter, Thomas, Nathanael fra Kana, Zebedæus's sønner og to andre, som var taget ud for at fiske. (Johannes 21.)

»Derefter blev Han set af over fem hundrede brødre på een gang« og af Jakob. (1. brev til Korinthierne, 15: 6—7.)

Elleve af Hans disciple besøgte Ham på bjerget i Galilæa, hvor Han havde sat dem stævne. (Matthæus 28: 16—20; Markus 16: 14—18.)

Til sidst forsamlede Han dem efter fyrretyve dages forløb i Jerusalem, og da Han havde ført dem så langt ud som til Bethania, hvor Maria og Martha og Lazarus boede, og medens de stadig så Ham, »tog en sky Ham bort fra deres øjne.« To mænd stod nu foran dem, klædt i hvide klæder og sagde til dem: »I gallilæiske mænd, hvorfor står I og ser op imod himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra eder til himmelen, skal komme igen på samme måde, som I har set Ham fare til himmelen.«

Der er intet ord i de hellige optegnelser, som bærer vidnesbyrd om, at det ikke var det selvsamme legeme, som Josef og Nikodemus havde lagt i graven (Johannes 19: 38—42.), der kom ud af graven som et opstandent, forherliget væsen med et legeme af kød og ben, som Han selv havde sagt det.

Nogen tid efter sin opstandelse kom Han til det amerikanske fastland, hvor Han oprettede sin kirke og udførte store undere.

Fra begyndelsen af sit arbejde havde Han forudsagt dette stor-slåede mirakel med død og opstandelse. Til skarerne, som var forsamlede i tempelgården, sagde Han, da de gjorde indsigelser imod Hans første renselse af templet og forlangte et tegn på Hans myndighed hertil: »Nedbryder dette tempel, og i tre dage

vil jeg oprejse det.« Men de troede, at Han talte om marmorsalene, det hellige sted, det allerhelligste, »men Han talte om sit legemes tempel.« (Johannes 2: 13—22.)

Da han forklarede jøderne om sit forhold til Faderen, sagde Han: »Når I får ophøjet Menneskesønnen, da skulle I kende, at det er mig, og at jeg gør intet af mig selv.« (Johannes 8: 28.)

Jesus erklærede til jøderne i templet: »og jeg skal, når jeg bliver ophøjet fra jorden, drage alle til mig.« Men dette sagde Han for at betegne, hvilken død Han skulle dø. (Johannes 12: 32—33.)

Fra tid til anden erklærede Han, at Han var Messias. Første gang var det underforstået, da Han var tolv år gammel og opholdt sig i templet blandt de lærde, thi Han både »hørte på dem og adspurgte dem«, og Han svarede Maria således: »Vidste I ikke, at jeg bør være i min Fader's gerning?« (Lukas 2: 46—49.)

Til den samaritanske kvinde, som sagde, at Messias ville fortælle dem sandheden, når Han kom, »siger Jesus til hende: »Det er mig, som taler med dig.«« (Johannes 4: 16—26.)

I Kæsarea Filippi erklærede Peter som svar til Hans spørgsmål: »Men I, hvem siger I, at jeg er?« følgende: »Du er Kristus, den levende Gud's Søn.« Og Jesus velsignede ham og sagde: »Salig er du, Simon, Jonas's søn; thi kød og blod har ikke åbenbaret dig det, men min Fader, som er i himlene.« (Matthæus 16: 13—17.)

Da jøderne, som var hovmodige i deres hjerter, erklærede Abraham for at være deres fader, så sagde Jesus: »Sandelig, sandelig, siger jeg eder, førend Abraham blev til, har jeg været.« (Johannes 8: 58.)

Som svar paa Kaifas's uforfæmmede spørgsmål: »Er Du Kristus, den Højlovedes Søn?« svarede Jesus: »Jeg er det; og I skulle se Menneskesønnen sidde ved Kraftens højre hånd og komme med himmelens skyer.« (Markus 14: 61—62.)

Således vidnede Jesus atter og atter om sig selv som Messias, og således har også de, som havde modtaget et guddommeligt vidnesbyrd, håret vidnesbyrd om Kristus som Messias.

Hovedpunktet i den store plan, som blev udtænkt af det store råd i himlen, før denne jord blev skabt, var genløsningen fra den jordiske dod, som blev frembragt ved Adan's overtrædelse, og denne dødelighed er nødvendig for at menneskenes ånder kan blive iklædt et legeme. (Moses 5: 11.) Hele Jesu jordiske liv samlede sig om Hans forsonende offer, Hans korsfæstelse og opstandelse. Han havde selv foreslået planen. Og dog, selvom Han var så belært, så forberedt, så velvidende, så sneg frygten sig dog ind i Hans menneskelige hjerte, da timen for Hans forsoningsoffer nærmede sig.

Da Han i templet havde sagt: »hvis ikke hvedekornet falder i

jorden og dør, bliver det ene; men dersom det dør, bærer det megen frugt«, så tilføjede Han, da Han følte, at Hans time nærmede sig: »Nu er min sjæl forfærdet; og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig fra denne time! dog, derfor er jeg kommen til denne time.« (Johannes 12: 24—27.)

I Gethsemane-have bad Han: »Abba Fader! alting er dig muligt; tag denne kalk fra mig;« men derefter kom Hans guddommelighed atter frem i Ham, og Han sagde: »dog ikke hvad jeg vil, men hvad du vil.« (Markus 14: 36; Matthæus 26: 42.)

Da de mødte skaren, som Judas førte ud til dem, for at de kunne arrestere Ham, huggede Peter det højre øre af Malkus. Jesus sagde til Peter: »Stik dit sværd i skeden! Skal jeg ikke drikke den kalk, som min Fader har givet mig?« (Johannes 18: 10—11.)

Da Han hang på korset og led et menneskes svære kvaler, råbte Han højt til Faderen: »Min Gud! min Gud! hvorfor har du forladt mig?« (Matthæus 27: 46.)

Med hensyn til Messias's plads i Gud's rige, har Johannes erklæret: »I begyndelsen var ordet, og ordet var hos Gud, og ordet var Gud. Dette var i begyndelsen hos Gud. Alle ting er blevet til ved det, og uden det blev end ikke een ting til af det, som er. I det var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket begreb det ikke.« (Johannes 1: 1—5.)

Om sig selv sagde Jesus til den samaritanske kvinde, som Han havde bedt om noget vand fra Jakob's brønd: »Dersom du kendte Gud's gave, og hvem det er, som siger til dig: Giv mig noget at drikke, da bad du ham, og han gav dig levende vand . . . Hver den, som drikker af det vand, som jeg giver ham, skal til evig tid ikke tørste; men det vand, som jeg giver ham, skal blive i ham en kilde af vand, som fremvælder til et evigt liv.« (Johannes 4: 10, 14.)

Til skaren på fem tusinde mennesker, som Han havde bespist ved hjælp af fem brød og to fisk, erklærede Han om sig selv: »Jeg er livets brød. Den, som kommer til mig, skal ikke hungre; og den, som tror på mig, skal aldrig tørste.« (Johannes 6: 26—35.)

Da Han lærte folket ved tempelblokken, talte Han til farisæerne om sig selv: »Jeg er verdens lys; den, som følger mig, skal ikke vandre i mørket, men have livets lys.« (Johannes 8: 12)

Til folket på tempelpladsen erklærede Han: »Jeg er kommet som et lys til verden, for at hver den, som tror på mig, ikke skal blive i mørket.« (Johannes 12: 46.)

Da Han ved det sidste måltid talte til sine disciple, sagde Han: »Jeg er vejen og sandheden og livet; der kommer ingen til Faderen uden ved mig.« (Johannes 14: 6.) Han fortalte dem om sin bortgang, idet Han sagde: »Hvor jeg går hen, kunne I ikke kom-

me, men siden skal du følge mig.« (Johannes 13: 33, 36.) På Oliebjerget sagde Han: »Dette er det evige liv, at de kende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus.« (Johannes 17: 1—3.)

Ved Bethania, da himmelfarten fandt sted, og en sky optog Ham til himmelen og skjulte Ham for Hans disciples øjne, erklærede en engel: »Denne Jesus, som er optagen fra eder til himmelen, skal komme igen på samme måde, som I har set Ham fare til himmelen.« (Apostlenes gerninger, 1: 11.)

Stefanus var, før han »sov hen« efter at være blevet stenet til døde, »fuld af den helligånd, stirrede op imod himmelen og så Gud's herlighed og Jesus stående ved Gud's højre hånd.« Og han sagde: Se, jeg ser himlene åbne og Menneskesønnen stående ved Gud's højre hånd.« (Apostlenes gerninger, 7: 55—56.)

Som engelen sagde til kvinderne ude ved graven den tidlige morgen, opstandelsen havde fundet sted:

»Han er opstanden,« og »det folk, som sad i mørke, har set et stort lys, og for dem, som sad i dødens land og skygge, for dem er der opgået et lys.« (Matthæus 4: 16.)

»Han er opstanden«, er de ord, som viser os, at frelsen kun opnås gennem Ham, »thi der er ikke noget andet navn under himmelen, givet iblandt menneskene, ved hvilket vi skulle blive frelste.« (Apostlenes gerninger, 4: 12.)

»Han er opstanden« med det forherligede løfte til os om, at dersom vi først søge Gud's rige og hans retfærdighed, så skulle alle verdslige ting gives os i tilgift. (Matthæus 6: 33.)

»Han er opstanden« betyder, at døden er Hans fange.

»Han er opstanden« — »førstegrøde af de hensøvede.« (I Korinthierbrev 15: 20.)

»Han er opstanden« for at alle mennesker kan opstå på samme måde til det sted og den herlighed, som hans hele liv, arbejde og vidnesbyrd berettiger ham til, og når vi er opstået, »da skal det ord opfyldes, som er skrevet: »Døden er opslugt til sejr.« »Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod?« (I Korinthierbrev 15: 54—55.)

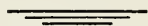
»Han er opstanden« for at ligesom alle døde i Adam, således skulle også alle levendegøres i Kristus; thi selv »de døde skulle høre Gud's Søns røst, og de, som høre den, skulle leve,« (Johannes 5: 25), og de, som hører, skal »være dømt på menneskers vis i kødet, men leve på Gud's vis i ånden.« (Peter's første brev, 4: 5—6.)

I de næsten to tusinde år, som det er, siden Han vandrede på jorden og talte til menneskene, og fra i dag og til tiden går ind i evighederne, som skal komme, vil det guddommelige budskab, som blev forkyndt for den ydmyge Martha, som »havde travlt med megen opvartning« (Lukas 10: 40), bringe glæde til Gud's

børn: »Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør. Og hver den, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø! Tror du dette?« (Johannes 11: 24—26.)

Således kom det vidunderlige vidnesbyrd, som i denne hus-holdnings hårde slid opstod uden sidestykke til alle de andres udtalelser, som Kristus færdedes iblandt i Palæstina — de ord, om fiskeren Peter udtalte: »Du er Kristus, den levende Gud's Søn!« (Matthæus 16: 16.)

Må dette vidnesbyrd, som også er mit vidnesbyrd, vokse i deres hjerte, som allerede har dette vidnesbyrd, og må det nå ud til alle dem, som endnu søger, til de har fundet det, således at også de må opnå evigt liv, herom beder jeg i Hans navn, som døde for at menneskene måtte leve, og som nu er opstanden. Amen.

Meddelelse fra missionens præsidentskab.

Den danske mission planlægger et tre dages ungdomstævne i København, fredag, lørdag og søndag, den 29. og 30. juni samt 1. juli. Stævnet vil indbefatte et »Guld og grønt bal« om fredagen, instruktionsmøder om lørdagen, hvor der vil blive fremført tre een-akts skuespil og ligeledes et musikprogram lørdag aften, hvorefter stævnet vil afsluttes med møder i en ungdomskonference søndag morgen og søndag aften. Vi håber, at alle medlemmer og venner vil planlægge at kunne deltage i dette stævne, og at i særdeleshed de, som er funktionærer i ungdomsforeningen, vil forsøge at kunne være tilstede.

Planlæg Deres sommerferie, saa den kommer til at dække disse tre store stævnedage i København. Husk dagene: Fredag, lørdag og søndag, den 29. og 30. juni samt 1. juli.

Nærmere oplysninger angående dette ungdomstævne vil følge i næste måneds »Stjerne«.

Missionens præsidentskab.

Forårskonferencerne 1951.

Nedenstående er en oversigt over forårskonferencerne, som skal afholdes i den danske mission:

København	31. marts, 1. og 2. april.
Ålborg	7., 8. og 9. april.
Esbjerg	14., 15. og 16. april.
Odense	21., 22. og 23. april.
Århus	28., 29. og 30. april.

KONFERENCENS EMNE: »Jesus Kristus, verdens Frelser og Forløser«.

Følgende møder vil blive afholdt ved hver af konferencerne:

Lørdag kl. 13,00—17,00:	Medlemmer af missionens præsidentskab vil være at træffe for enhver, som måtte ønske at drøfte kirkelige eller personlige problemer.
Lørdag kl. 19,30:	Koncert.
Søndag kl. 8,30:	Præstedømmsmøde.
kl. 8,30:	Kvindelig hjælpeforenings møde.
kl. 10,00:	Søndagsskole.
kl. 14,00:	Nadver- og vidnesbyrdmøde.
kl. 19,00:	Aftengudstjeneste.
Mandag kl. 19,30:	Fest.

Edward H. Sørensen.

Henry J. Løjborg.

Richard C. Jensen.

KIRKEN UDE OMKRING . . .

En indgående tegning til opførelsen af templet i Los Angeles, som vil være det elvte tempel, Jesu Kristi kirke af sidste-dages hellige opfører, er blevet anerkendt af Det første præsidentskab og generalautoriteterne. Det er en særpræget tegning, hvoraf man kan se den indflydelse, som fortidens Mayan-arkitektur har haft. Det mest karakteristiske ved bygningen vil være et højt tårn, på hvis spir der vil være en statue af engelen Moroni, der blæser i en trompet, således som der også er på det højeste spir af templet i Salt Lake City.

I året 1950 besøgte 1,075.042 turister tempelpladsen i Salt Lake City, Utah. Sidste år besøgte 27,888 flere tempelpladsen end tilfældet var i 1949.

Hvad er guddommelig åbenbaring?

S v a r e n e:

Adventister:

„Tror på fordums åbenbaringer, og endskønt den kanoniske skrift er sluttet, så kan Gud dog stadig åbenbare sig for sin kirke gennem profeti.“

Baptister:

„Tror på fordums åbenbaringer gennem profeterne, men ikke på nutids eller fremtidige profetier, idet alt, som synes at være nødvendigt, er blevet givet.“

Jesu Kristi kirke af sidste-dages hellige:

„Direkte åbenbaring er eet af Kirken's kendetegn. Den evige Fader og Jesu Kristus åbenbarede sig selv personligt for Joseph Smith, igennem hvem Kirken blev genoprettet.“

Den græsk-katolske kirke:

„Tror på fordums åbenbaring. Alle de sandheder, som er nødvendige for frelsen, er blevet åbenbaret og findes i den hellige skrift og de hellige traditioner.“

Englands kirke:

„Gud's åbenbaringer er kommet til os gennem kirkens fortolkning af bibelen. Han åbenbarer sig stadig gennem videnskab, opdagelser og udviklingen af det intellektuelle og åndelige liv.“

Lutheraner:

„Tror på fordums åbenbaringer, således som de står optegnet i bibelen, men tror ikke på nutids, fremtidige eller personlige åbenbaringer. Kristus fuldbragte alt.“

Methodister:

„Tror på de åbenbaringer, som blev givet i fordums tid. I dag kun til den grad, at Gud's ånd leder gode gerninger, opfindelser, o. s. v.“

Presbyterianer:

„Blev givet af Gud i fordums tid til udvalgte personer. Nutidige eller fremtidige åbenbaringer er ikke nødvendige, thi Kristus var den afgørende.“

Den romersk-katolske kirke:

„Åbenbaringer fra Gud, som var bestemt at skulle gælde for alle, ophørte med apostlenes tid. Ingen åbenbaringer med hensyn til læren, således som de er optegnede i den hellige skrift siden dengang.“

Unitarer:

„Tror ikke på åbenbaringer. Mennesket skrider kun frem i kundskab ved hjælp af sine egne opdagelser. Der findes ingen forbindelse (åbenbaring) mellem Gud (en ånd) og mennesket.“

Kvindelig hjælpeforening

Frederikshavn gren.

Søstrene i Kvindelig hjælpeforening serverede dejlige forfriskninger ved deres fest i forbindelse med grenens konference.

København gren.

For anden gang har Kvindelig hjælpeforening i København gren uddelt julehjælp i form af fødevarer. De tidligere år blev der udbetalt pengehjælp, og når vi gjorde en forandring, så skyldes det to ting. For det første opfordrede hovedbestyrelsen for Kvindelig hjælpeforening og grensforstanderskabet os til det, og for det andet følte vi, at det var muligt at yde langt bedre og mere personlig hjælp på denne måde.

Vi, der har haft med arbejdet at gøre, har virkelig nydt det. Det har været en meget stor glæde at kobe ind og pakke.

Så har vi i det små gjort en begyndelse med at være selvforsynende. Allerede i sommer begyndte vi at gøre klar til julehjælpen. Vi samlede glas, flasker og sukker. Derpå købte vi lidt frugt, og vi fik megen frugt foræret. Den blev behandlet og kunne nu uddeles som marmelade, syltetøj og saft. Det har været et stort arbejde, men det var en glæde at kunne give mere end dobbelt så meget marmelade i år i forhold til sidste år. At vi samtidig sparede en del penge, der blev brugt til at gøre pak-

kerne bedre på andre områder, var den store fordel, vi så hen til i de dage, vi skrællede frugt og kogte marmelade efter en større målestok. Vi vil tro, at hver enkelt pakke har bragt bud om søskendekærlighed. Det kan ikke være andet.

Elna Andersen,

Præsidentinde i København grens Kvindelige hjælpeforening.

Herning.

Fredag den 8. december afholdt Kvindelig hjælpeforening sammen med velfærdsorganisationen en basar, der indledtes med et underholdende program. Missionspræsident Sørensen talte om de to organisationers betydning og arbejde. Herefter blev den egentlige basar åbnet med mange forskellige boder, og der var ligeledes en udstilling over velfærdsplanen.

Det var en stor glæde for søskende at have missionspræsidenten og hans hustru tilstede denne aften. Der var 83 tilstede.

Søndagsskolen

*I mindet om Hans legems nød
vi nyder nu det brudte brød,
med kalken viser vi vor tro
på Krist, vor drot i himlens bo.
(Nadververs for marts-april.)*

Enhver organisation sætter sig, uden hensyn til dens navn, bestemte mål, som den ønsker at nå og opdeler derefter dens medlemmer til at arbejde, således at den kan nå disse mål.

Nedenstående foreslås som mål, som søndagsskolens funktionærer vil være i stand til at antage, og som, dersom de gennemfører disse arbejder, vil resultere i en strålende fremgang i søndagsskolen.

Hermed følger nogle tanker, som vil kunne hjælpe med til at skabe endnu større ærbødighed for Deres møder:

A. Begynd søndagsskolemøderne præcis; vi ved alle, at radio-programmer må være præcise til det mindste sekund, for at de kan være vellykkede. Vanen at være præcis opnås bedst ved altid at begynde på det fastsatte tidspunkt og ikke ti sekunder senere.

B. Enhver funktionær må være på sin plads, når indledningsmusikken begynder.

C. Enhver funktionær og alle medlemmerne må være stille, efter de er kommet ind i mødesalen, undtagen når de tager del i programmet.

D. Detaillerede forberedelser af alle hovedpunkter i forbindelse med mødet.

E. Præcis, rolig og stille afgang til klasseværelserne fra mødesalen, idet een række ad gangen rejser sig og går ud.

Dette drejer sig ikke om streng disciplin, men lad os altid huske på, at vor himmelske Fader's hus er et ordenshus.

Påskesøndag falder i år den 25. marts, lad os alle forene os og sammen gøre vort møde på denne dag til et af vore bedste møder, idet vi gennem vort program fortæller om den opstandne Kristus!

Richard C. Jensen,
Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Ungdomsforeningen

Til alle funktionærer i ungdomsforeningen.

Har De nogensinde tænkt på, at *De* er missionær? i virkeligheden *er* De missionær. Det viser sig, at ungdomsforeningen er en af de bedste missionærer, når det gælder om at få unge mennesker interesserede i Jesu Kristi evangelium.

Men som alle andre missionærer trænger til at få forskellige instruktioner en gang imellem med hensyn til at lære at gøre deres arbejde bedre, således trænger også De som funktionær i ungdomsforeningen undertiden til at udveksle idéer og få svar på Deres spørgsmål.

I dagene den 29. og 30. juni samt 1. juli vil De få anledning hertil, idet missionen har planlagt, at der skal finde et ungdomstævne sted på ovennævnte dage. Det vil være et stævne, hvor hele ungdomsforeningens program med hensyn til klassearbejdet og alle forskellige aktiviteter vil blive behandlet.

Det er planlagt, at der skal gives særlig hjælp indenfor hver klasse og ligeledes hjælp til åbningsprogrammerne og de længere programmer, særlig med henblik på musik og drama. Der vil være noget at lære for enhver funktionær i ungdomsforeningen med hensyn til hans eller hendes arbejde. Af særlige begivenheder kan nævnes »Guld og grønt bal« fredag aften og en ungdomskonference om søndagen.

Vi håber, dette stævne vil forløbe på en sådan måde, at De alle kan rejse hjem, fyldte af begejstring for arbejdet. Vi håber, De vil blive så begejstret, at ungdommen i Deres by bogstavelig talt vil strømme til Deres møder for at lære mere om vor vidunderlige ungdomsforening og alt det, den kan give dem.

Begynd at lægge planer med hensyn til Deres tilstedeværelse ved dette stævne allerede nu. For at stævnet kan blive vellykket, så behøver vi *Deres* tilstedeværelse og *Deres* forslag og spørgsmål!

Ruth Hansen,
Richard C. Jensen,
Ungdomsforeningernes hoved-
bestyrelse.

Ovenstående billede viser nogle dukker, som en 12-års pige fra Århus har strikket og syet tøj til, hvorefter hun har givet dem til »Kvindelig hjælpeforening« til fordel for grenens nye centralvarmesystem.

* * *

Denne måned skal vi lære vore primary-drenge at bygge en »sejlbåd«. Følg nedenstående anvisninger og se så, hvad der sker!

Anvend en rund papæske, som har et låg i begge ender. Der-
som De ikke har en sådan rund æske, så forsøg selv at fremstille
en. »Sejlbådens« størrelse afhænger af æskens størrelse.

1. Fjern forsigtigt æskens to låg.
2. Skær æsken op på langs.
3. Anvend kun halvdelen af æsken.
4. Skær forsigtigt de to låg i fire halvdele.
5. Lim det ene halve låg på den halve æske.
6. Lim det andet halve låg i æskens anden ende.
7. Fremstil ved hjælp af den anden halvdel af æsken en »kahyt«, som skal sættes inden i »sejlbåden«.
8. Lim »kahytten«, som kun vil være ganske lille, fast til bådens bund. Hold den på plads, indtil det er tørt.
9. Find to små pinde, hvoraf den ene skulle være længere end selve båden og lægges på tværs af den anden. Den anden pind skulle bindes sammen med den første pind på midten af denne og derefter hæftes fast til bådens bund.
10. Sæt nu sejl på båden, — og så sejler vi!

HUSK: Jo større aktivitet og interesse vi kan skabe blandt børnene, jo bedre vil primary-arbejdet gå! Lad os hjælpe dette arbejde fremad. Disse børn vil være morgendagens grundvold, og det kommer an på os, hvor stærk en grundvold de skal være. En del af vort arbejde går ud på at lære dem at arbejde sammen. Ovennævnte forslag er en god begyndelse. Prøv det!

Valeen Sorensen,
Henny Holmegaard,
Hovedbestyrelsen for primary.

Genealogisk forening

Nu, da foråret nærmer sig, og alt det, der tilsyneladende er dødt, kommer frem til nyt liv igen, går vore tanker uvilkårligt til vore kære, som, skønt de tilsyneladende er døde, dog lever.

Det bedste, vi ejer, Jesu Kristi evangelium, ønsker vi, at alle vore afdøde forfædre skal være delagtige i. Forend dette kan ske må der udføres to forskellige ting. For det første må der prædikes for dem af missionærer i ånderverdenen, der kan vi ikke hjælpe, men derimod hviler ansvaret for det andet på os. Kirken's ordinancer må udføres for dem i templerne her på jorden.

Her i den danske mission må vi overlade det til andre at udføre selve tempelarbejdet, men forend dette kan blive udført, må vi samle vort slægtsregister og sende navnene ind til templet.

Det ville være trist, dersom man var klar over, at evangeliet er sandt og så ikke være i stand til at annamme det. Lad os gøre vor pligt overfor vor afdøde slægt.

Ida P. Lübbers. Inger Pedersen,
Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Referater fra grenskonferencerne.

Odense, 13. og 14. januar.

Konferencen begyndte lørdag aften med en fest i lokalerne i Kongensgade. Festen begyndte med spisning, hvorefter der fulgte et vel tilrettelagt program som underholdning. Til sidst blev der vist 3 talefilm fra Amerika, som man havde lånt fra det amerikanske konsulat.

Søndag morgen kl. 9,00 var der præstedømsmøde, og kl. 10,00 fulgte søndagsskolemødet, hvortil der var planlagt et udmærket program af de lokale søskende. Kl. 14,00 afholdtes et møde for velfærdskomiteen, hvorved planerne for sommeren blev gennemgået. Aftenmødet begyndte kl. 19,30, og det var et godt og inspirerende møde for alle de tilstedeværende.

Alt i alt var denne grenskonference yderst vellykket, og man fik tydeligt indtryk af, at alle grenens funktionærer arbejder med glæde i deres stillinger.

Horsens, 13. og 14. januar.

Om aftenen lørdag den 13. januar, åbnedes konferencen med en underholdningsaften, der formede sig som en filmsaften, idet der blev vist flere forskellige film angående Amerika's industri, videnskab og storslåede natur. Efter filmen serverede Kvindelig hjælpeforening's flittige medlemmer forskellige velsmagende forfriskninger, og de 38 tilstedeværende tilbragte en interessant og fornøjelig aften i hinandens selskab.

Søndagens konferencemøder påbegyndtes kl. 9,00 med præstedømmets møde, hvor de deltagende fik rigt udbytte af at lytte til de inspirerende taler. Kl. 10,00 begyndte søndagsskolen sit møde med 51 tilstede. Såvel børneklasserne som de voksnes klasser deltog på programmet, og flere af de lokale søskende fik anledning til at bære deres vidnesbyrd om Kirken og til at fortælle om deres glæde ved at arbejde i grenen. Om eftermiddagen kl. 15,00 afholdtes et velfærdsråd, hvorved der blev givet særlige instruktioner og oplysninger angående velfærdsarbejdet og dets udførelse i praksis, og grenens medlemmer havde lejlighed til at fremkomme med deres ideer og tanker desangående. Ved aftenens møde kl. 19,30 fik de tilstedeværende stort udbytte af at høre på aftenens talere. Emnet for talerne var konferencens motto: »Jeg vil gå og gøre det, Herren har befalet.« (1. Nephi, 3: 7.) Horsens gren er ikke nogen stor gren, men den er en god gren indenfor Jesu Kristi kirke af sidste-dages hellige, og man havde en dejlig ånd tilstede ved møderne, og alle, som deltog i denne conference, har et dejligt minde herom.

Frederikshavn, 13. og 14. januar.

Frederikshavn gren indledte sin grenskonference med en udmærket underholdningsaften lørdag den 13. januar, hvor de 30 tilstedeværende tilbragte en dejlig aften sammen. Søndag morgen fremførtes et meget fint program, hvori deltog 51 børn med sange, taler og oplæsninger. Der var ialt 72 tilstede ved dette møde. Om aftenen var der mødt 38 til mødet, og man kunne med sandhed mærke, at Guds ånd var tilstede ved dette dejlige møde.

Slagelse, 20. og 21. januar.

Lørdag aften kl. 19,30 afholdtes i Slagelse en basar til fordel for budgetfondet. Br. Harry Petersen fra København var tilstede og viste nogle meget smukke farvefilm, som han optog under sin rejse på motorcykel gennem Amerika. Det er en film, som de 50

tilstedeværende aldrig vil glemme. Efter filmen solgtes forskellige ting, både beklædnings- og brugsgenstande og forfriskninger.

Søndag morgen begyndtes konferencens møder med et søndagsskolemøde, hvorved der præsenteredes et dejligt program af såvel børn som voksne. Alle de 27 tilstedeværende fik godt udbytte af dette inspirerende møde.

Søndag aften blev Slagelse under mødet, som begyndte kl. 19,30, organiseret som en gren. Ældste N. Mardell Nielsen blev indsat som grensforstander, og søndagsskolen, ungdomsforeningen og primary blev organiserede. Efter at have hørt fra de søskende, som var blevet indsat i de forskellige stillinger, var det en glæde at lytte til de egentlige konferencetaler. Der var ved dette møde 30 tilstede.

Fredericia, 20. og 21. januar.

Fredericia grens søndagsskole, fotograf. ved grenkonferencen.

I Fredericia indledte man grenskonferencen med en underholdningsaften lørdag aften. De 51, der var kommet tilstede, blev deltagere i en meget morsom og interessant aften, hvor der blev fremvist film, leget og serveret forfriskninger. Søndag formiddag blev der fremført et udmærket søndagsskoleprogram af medlemmer af grenens søndagsskole, og flere af de lokale søskende bar vidnesbyrd om evangeliets sandheder. 40 overværede dette møde. Der var en vidundrelig ånd tilstede ved aftenmødet, hvortil der var mødt 32 søskende og venner.

Silkeborg, 21. januar.

Der var mødt ca. 60 til søndagsskolens møde og ca. 65 til mødet søndag aften. Begge disse møder gav de lokale søskende anledning til at deltage på programmerne og til at bære deres vidnesbyrd. Under konferencen blev der ligeledes afholdt et møde med velfærdskomiteens medlemmer. Tirsdag den 23. januar afholdtes en grensfest.

Middelfart, 28. januar.

Der blev i forbindelse med grenskonferencerne afholdt et offentligt møde i Middelfart om søndagen den 28. januar. Sangkoret fra Odense deltog paa dette mødes program, 30 af dette kors medlemmer var kørt til Middelfart i bus. Mødet blev besøgt af ca. 75 søskende og venner, og alle tilstedeværende fik rigt udbytte af dette møde og den dejlige ånd, som hvilede over det. Man fik anledning til at se frugterne af missionærernes arbejde.

Vejle, 27. og 28. januar.

Lørdag aften kunne 39 søskende og venner glæde sig over en udmærket underholdning, som bestod af et pogram med forskellige lege og forfriskninger. Næsten alle de 35, som var tilstede ved mødet, som afholdtes søndag morgen, deltog paa programmet. Mange bar vidnesbyrd om det arbejdes guddommelighed, de udfører i grene. Konferencens motto »standardværkerne« blev udbygget i udmærkede taler ved mødet, som fandt sted søndag aften, og hvortil der var mødt 37 søskende og venner. Ind imellem talerne sang grenens sangkor flere af Kirken's smukke sange.

Hjørring, 27. og 28. januar.

Hjørring grenskonference, som blev en meget stor succes, indledtes lørdag aften med et underholdningsprogram, hvorved br. Ejnar Jensen fra Horsens fremviste nogle film, hvorefter Kvindelig hjælpeforening's medlemmer serverede forskellige forfriskninger. Om søndagen afholdtes der to inspirerende møder, hvor der til hvert af møderne var mødt ca. 40 søskende og venner. Konferencens motto »Profeten Joseph Smith«, blev på udmærket måde fremført både i sang og tale, og alle de tilstedeværende gav udtryk for deres glæde over den vidunderlige ånd, som havde hvilet over alle konferencens møder, og som havde givet sig udtryk i de veludarbejdede programmer.

I forbindelse med alle grenskonferencer, som blev afholdt i den danske mission, blev der ligeledes afholdt møder med grensforstandskaberne, velfærdskomiteerne og præstedømmet. Ved hvert af disse møder var distriktspræsidenten og et medlem af missionens præsidentskab tilstede.

Fra missionsmarken

Aarhus.

I det sidste halve år har der i Aarhus været arbejdet ihærdigt på opfyldelsen af et længe næret ønske om at få installeret centralvarme i grenens forsamlingshus. Nu er dette ønske mulig-gjort, og da hele kirkebygningen samtidig har været genstand for en gennemgribende restaurering, fremtræder bygningen nu som et yderst tiltalende mødehus, der med sine lyse, smukke farver stråler den besøgende imøde og giver gode betingelser for, at enhver vil føle sig tilpas i vore forsamlinger.

Vi takker først og fremmest præsident Sørensen som Kirken's repræsentant her i Danmark, fordi han ved sit store arbejde og interesse for hele planen har fremskaffet den store bevilling fra hovedkontoret i Zion, uden hvilken vi ikke havde været i stand til at påtage os opgaven. Vi takker præsident Sørensen, fordi han har været den ledende kraft, der har virket inspirerende på vi andre, og vi beder ham lade vor tak gå videre til hovedkontoret.

Derefter er der i højeste grad anledning til at bringe vore brødre og søstre i Aarhus gren en hjertelig tak for deres arbejde med istandsættelse af Kirken og for den velvilje, de har vist os, når vi var nødt til at trække store vekslers på deres hjælpsomhed. Det havde ikke været muligt for os uden denne hjælp fra søskendes side at få gennemført dette store projekt, det største (med undtagelse af København) i mange år.

Vi har ligeledes god grund til at takke vore venner og undersøgere, de har ved at deltage i arbejdet og ved pengeydelse hjulpet os meget og har tydeligt vist os, hvor meget de påskønner Kirken og dens arbejde. Tilsammen har disse faktorer gjort det muligt for os at realisere denne plan, og det siger vi tak for, og vi veed, at Herren også vil vide at lægge sin velsignelse i det arbejde, der har været udført, så det må vise sig at være til gavn og glæde for både os og vor gren.

Indenfor grensforstandeskabet har vi set, at søskende er levende interesserede i deres Kirke og dens velfærd, og det giver opmuntring, når der igen skal udføres store opgaver indenfor grenen.

Aarhus grens forstanderskab.

DÅB

14. januar:

Anny Birkelund Jensen, døbt af ældste Dan W. Andersen, håndspåleggelse af samme.

Aage Kermit Larsen, døbt af ældste Knud Hentzen, håndspåleggelse af samme.

Lilli Kathrine Larsen, døbt af ældste Villy H. Mouritsen,

håndspåleggelse af samme.

Kirsten Jørdis Larsen, døbt af præst Aksel K. Olsen, håndspåleggelse af ældste Harry Petersen.

Kurt Kermit Larsen, døbt af præst Aksel K. Olsen, håndspåleggelse af ældste John D. Wall.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken!

Ordinationer:

København: 21. januar: Kjeld Egon Petersen ordineret til præst af ældste Dan W. Andersen.

Walter Collingford Hansen ordineret til lærer af ældste Richard C. Jensen.

22. januar: Hans Peter Vilhelm Hansen ordineret til præst af ældste Harry Petersen.

Erik Sigurd Jensen ordineret til diakon af ældste Dan W. Andersen.

Ejnar Corelli ordineret til diakon af ældste Villy H. Mouritsen.

Niels Peter Kristian Nielsen ordineret til lærer af ældste Dan W. Andersen.

Emigrationer:

København: 18. januar: Harry Hvistendahl, Grethe Elly P. Hvistendahl, Kim Torben Hvistendahl og Lise Lotte Hvistendahl emigrerede til Salt Lake City, Utah.

Århus: 15. januar: Henry Kristian Sørensen, Klara Minni Sørensen og Henning Sørensen emigrerede til Brigham City, Utah.

Odense: 4. januar: Anders Peter Andersen, Laura Mathilde Andersen, Anna Lise Andersen og Tormod Andersen emigrerede til Grantsville, Utah.

Missionærankomster:

Den 29. januar ankom følgende missionærer til den danske mission:

Kenneth B. Baugh, Logan, Utah, beskikket til at arbejde i Helsingør.

Ludvig D. Olsen, Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i København.

Paul Cecil Jensen, Lyman, Wyoming, beskikket til at arbejde i Hjørring.

Theodore Skabelund, Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Esbjerg.

Clifford J. Kindred, Idaho Falls, Idaho, beskikket til at arbejde i Hjørring.

Gaylen S. Rigby, Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i København.

Harold E. Stevens, Twin Falls, Idaho, beskikket til at arbejde i Kolding.

Frank L. Jorgensen, Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i København.

Lila H. Lindsay, Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Esbjerg.

Marlyn J. Wills, Roosevelt Utah, beskikket til at arbejde i Randers.

John B. Nielsen, Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Esbjerg.

Stanley E. Gudmundsen, Inglewood, Kalifornien, beskikket til at arbejde i Svendborg.

Neil P. Christensen, Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Slagelse.

William S. Ray, Prineville, Oregon, beskikket til at arbejde i København.

Willis O. Gurr, Sigurd, Utah, beskikket til at arbejde i Svendborg.

Arliss W. Jensen, Ephraim, Utah, beskikket til at arbejde i København.

Harold M. Petersen, Tremonton, Utah, beskikket til at arbejde i København.

Leon B. Petersen, Newton, Utah, beskikket til at arbejde i Århus.

Missionærflytninger:

Den 1. februar: David Haldeman fra Esbjerg til Silkeborg. Ralph Jensen fra Silkeborg til Århus. Orval N. Skousen fra Slagelse til København. Dean H. Jensen fra Kolding til Esbjerg. Frank E. Lund fra Ålborg til Løgstor. Clyde J. Cooley fra Ålborg til Løgstor. James O. Mason fra Esbjerg til Åbenrå. La Moine Anhder fra Esbjerg til Åbenrå. Ellen S. O'Brien fra Odense til Randers. Mary Jensen fra Esbjerg til Odense. Gerald J.

Bjarnson fra København til Helsingør. Mervin H. James fra Århus til Viborg. Vernon A. Hansen fra Århus til Viborg. *Den 2. februar:* Gordon Andersen fra Århus til Horsens. Ray H. Beckett fra Horsens til Århus. *Den 19. februar:* Ida P. Lübbers fra København til Ålborg. LaVerle Morley fra Ålborg til København.

Missionæraflysninger:

Den 23. januar blev ældste Gilbert R. Tronier hæderligt afløst fra sit arbejde i den danske mission.

